

Informatieblad

Geachte Lezers,

Op de vooravond van Zijn lijden heeft onze Heer Jezus Christus bij het Laatste Avondmaal de H. Eucharistie ingesteld. Eucharistie betekent dankzegging. De H. Eucharistie is zowel Misoffer als Altaarsacrament, en wordt Communie genoemd, omdat zij de oorzaak is van de eenheid of vereniging tussen Christus en de ledematen van Zijn Kerk. Ze is het grootste Sacrament, omdat we in de H. Eucharistie Christus zelf hebben. De plechtige viering van haar instelling moet de Kerk op Witte Donderdag 's avonds tot een minimum beperken, vanwege Christus' lijden dat diezelfde avond met de liturgische ceremonie van de Altaarontbloting zijn aanvang neemt. Maar na het Hoogfeest van Pinksteren, op de donderdag na Drievuldigheidszondag komt de Kerk met het feest van Sacramentsdag toch nog eens terug op de instelling van dit Sacrament van liefde en van eenheid! Zij staat toe dat de plechtige viering naar de zondag daarop wordt verplaatst om het feest nog uitbundiger te kunnen vieren en gemakkelijker processies kunnen worden gehouden om de onder broodgedaante verborgen Eucharistische Heiland in het openbaar de eer en liefde te doen toekomen, die Hij wereldwijd en door alle eeuwen heen verdient. De Nazang *Lauda Sion* in de Mis van Sacramentsdag daagt ons zelfs uit: "Durf, zoveel gij kunt, uw Redder en Herder loven ... alle lof gaat Hij te boven".

Kanunnik A. Croegaert noemt in zijn Liturgisch Commentaar, deel 2 (1951): "De H. Eucharistie Jezus' grootste liefdedwonder! ... *Ten uiterste heeft Hij ons liefgehad. (Jh. 13, 1)* Uit liefde heeft Hij gewild dat het enig en bloedig Offer van Calvarië, dat Hij opdroeg om de oneindige majesteit van de H. Drie-eenheid te verheerlijken en om het mensdom te verlossen, tegenwoordig gesteld zou worden op alle plaatsen in de ruimte en door alle tijden, opdat wij ons daadwerkelijk hierbij zouden kunnen aansluiten ... en deelachtig worden aan de overvloedige genaden van Zijn Verlossing ... *Het uur komt en het is er nu, waarop de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid. (Jh. 4, 23)* ... *En zie, Ik ben met u alle dagen tot het einde der wereld. (Mt. 28, 20)* ... Meer nog, Jezus heeft Zijn Lichaam en Bloed willen geven onder de eetbare gedaante van het dagelijks brood ... om het ons mogelijk te maken zich op de innigste wijze met Hem te verenigen in Zijn Offer, en opdat Hij zelf ons Voedsel zou worden, dat onze deelname aan het goddelijk leven, ons geestelijk leven in stand houdt, ontwikkelt en sterkt op weg naar de hemel. Het is alsof Hij wilde zeggen: 'Zie, Ik bemin u zozeer, dat Ik aan Mijn Lichaam de smaak van brood laat ... , opdat het u mogelijk zou zijn Mij zelf te nuttigen en Ik zelf uw Voedsel zou kunnen worden om u zo innig mogelijk bij Mij zelf in te lijven als Mijn geliefde en levende ledematen ...' *Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. (Jh. 6, 57)*

De eenheid van Zijn gelovigen is weliswaar gegrondvest op het H. Doopsel, maar wordt vervolledigd door de H. Eucharistie. De liefde tot God, de liefde tot de naaste, de hoogste christelijke volmaaktheid dus, bloeit heerlijk op uit de H. Eucharistie! Zo hierdoor de levenseenheid van iedere christenziel met Christus wordt verinnigd, zo wordt door het ene gemeenschappelijk Eucharistisch Hoofd de levenseenheid van alle christenen onder elkaar steeds nader toegehaald. Of wij Christus beminnen, dan wel onze broeders en zusters, één en onverdeeld is het voorwerp van een zelfde en onverdeelde liefde. Daarom beval Christus na de instelling van de H. Eucharistie de broederlijke liefde als Zijn gebod en als nieuw gebod. En alleen zo gaat Zijn wens in vervulling: “... opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn, opdat de wereld zal geloven, dat U Mij hebt gezonden. En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die U Mij hebt gegeven, opdat zij één zijn, zoals Wij één zijn; Ik in hen en U in Mij, opdat zij volmaakt één zijn: opdat de wereld mag erkennen, dat U Mij hebt gezonden en hen hebt liefgehad, zoals U Mij hebt liefgehad”. (Jh. 17, 21-23)

Volgens de H. Thomas van Aquino is de eenheid van het Mystieke Lichaam, Christus' Kerk, de vrucht van het in de H. Communie ontvangen ware Lichaam. (Sum. theol. III, Q. 82, art. 9 ad 2)”

De H. Eucharistie is middel tot eenheid bij uitstek. U zult begrijpen, dat al degenen die de H. Eucharistie geweld aandoen door niet te geloven in Christus' werkelijke tegenwoordigheid en door het ongeldig maken van het H. Misoffer de eenheid die onze Heer wenst, onmogelijk maken, al hebben zij hun mond vol van oecumene ...

De meimaand, Maria toegewijd, zal heel mooi zijn met Eerste Heilige Communies, het feest van Jezus' Hemelvaart, het Pinksteren met de grote bedevaart in Frankrijk en met als slag op de vuurpijl de Sacramentsprocessies in Antwerpen en Gerwen op 29 mei a.s.! We trekken dan alle registers open!

Mooi, dat u voor het welslagen er weer op de een of andere manier de schouder mee wil onderzetten, zoals voorgaande jaren. Niemand denkt er toch aan bij de voorbereiding zijn snor te drukken, want dit feest van geloof raakt ieder van ons ten zeerste, tot in ons diepste wezen!

De Sacramentsprocessie toont ons - verzameld rond het Allerheiligste - niet alleen goed de uitwendige eenheid van de leden, maar ook heel stichtend hun inwendige levenseenheid in het Mystieke Lichaam van Christus. Daarom de gemeenschappelijke eerbied, het gezamenlijke liefdevolle gebed en gezang en blijft u na de liturgische plechtigheid nog graag samen in de tuin om na te vieren! U bent voor dat alles van harte uitgenodigd op de 29^e mei!

Pater Carlo de Beer

Interview met Mgr. Bernard Fellay

4 maart 2016, Menzingen (CH)

Hoe staat het met de relaties tussen de Priesterbroederschap St. Pius X en Rome?

De laatste weken circuleerden verschillende geruchten in de pers¹ over een mogelijke canonieke erkenning van de Priesterbroederschap St. Pius X door Rome. Liever dan deze geruchten te voorzien van commentaar, gaf DICI de voorkeur aan een interview met de Algemeen Overste van de Priesterbroederschap, Mgr. Bernard Fellay en hem te vragen een beoordeling te geven over de volgende punten:

1. *De relaties tussen de Priesterbroederschap St. Pius X en Rome*
2. *De nieuwe voorstellen van Rome*
3. *“Aanvaard worden, zoals wij zijn”*
4. *De Paus en de Priesterbroederschap St. Pius X*
5. *De rechtsbevoegdheid verleend aan de priesters van de Priesterbroederschap St. Pius X*
6. *Bezoeken van prelaten in opdracht van Rome*
7. *De huidige toestand van de Kerk*
8. *Wat moeten we vragen aan de Heilige Maagd?*

1. De relaties tussen de Priesterbroederschap St. Pius X en Rome sinds 2000

De relaties met Rome gaan in feite voortdurend verder, maar dat is niet helemaal het goede woord ... in de zin dat ze nooit zijn onderbroken, zijn ze zeker nooit afgebroken, hoewel hun frequentie heeft gevarieerd, en ook hun intensiteit ... We kunnen zeggen, dat er sinds het jaar 2000 contacten zijn geweest met Rome. Het waren de autoriteiten uit Rome, die om dit contact hebben gevraagd, met het doel om uiteindelijk de situatie van de Priesterbroederschap te regelen. Er was voor-

en tegenspoed, zou ik kunnen zeggen, maar om te beginnen met Kardinaal Castrillon Hoyos, in 2000, was dit contact, althans voor een periode, tamelijk constant. Nadat onze bekende primaire voorwaarden² goed waren vastgelegd, was er een tijd dat de betrekkingen ... ik wil niet zeggen voorbij waren, maar wel bijna. In 2005 was er één keer contact. En na 2009, met andere woorden na de intrekking – wat wij noemen, de intrekking van de excommunicaties; laten we zeggen: de correctie van de ver-

oordeling tot excommunicatie – waren er meer regelmatig contacten, vooral met de leerstellige besprekingen, waar van beide kanten om werd gevraagd en die ongeveer twee jaar duurden.³ Toen volgde er, wat we zouden kunnen noemen, een nieuwe fase, ditmaal over een voorgestelde oplossing, die tweedelig was: er was een leerstellige verklaring, en er was een canonieke oplossing. Die duurde bijna een jaar, maar was zonder resultaat.

Daarna waren er gedurende twee jaar ontmoetingen, met grote tussenpozen, alleen om weer te beginnen – ik denk dat we dat wel kunnen zeggen – met de terugkeer van Mgr. Pozzo bij de Ecclesia Dei Commissie. Onder Mgr. Di Noia waren er ontmoetingen, dat is waar, maar onder

Mgr. Pozzo begon er een nieuwe fase, die ook weer tweedelig was. Aan de ene kant begonnen de besprekingen weer, leerstellige besprekingen, in een meer flexibele vorm, en daarom niet helemaal officieel, maar tamelijk onofficieel, omdat dit bisschoppen waren, die door Rome waren gestuurd. Deze besprekingen gaan door. Ik denk dat het de moeite waard is. En op dezelfde tijd, op een ander niveau en enigszins parallel, kwam er in de afgelopen maand juli een nieuw voorstel, een uitnodiging om te bekijken hoe we tot die canonieke regularisatie kunnen komen. En ook hier, bij deze besprekingen, is er enige voortgang. Er is geen haast bij, dat staat vast. Gaan we werkelijk vooruit? Ik denk het wel, ... maar het gaat beslist langzaam.

2. De nieuwe voorstellen van Rome bestudeerd door de belangrijkste oversten van de Priesterbroederschap St. Pius X

We wilden een groot aantal medebroeders betrekken, om te beginnen bij de oversten, bij onze overwegingen over de nieuwe voorstellen van Rome. Ik vind dat belangrijk. We hebben een paar lessen geleerd van het jaar 2012, dat wrijvingen had veroorzaakt binnen de Broederschap. Ik denk dat een van de redenen een gebrek aan communicatie was. Het was een vrij moeilijke periode. Daarom hebben we deze keer een andere weg gekozen om deze zaak aan te pakken, die veel overweging vereist.

Als we de toestand van Rome bezien, van de Kerk, worden we vanzelfsprekend niet geroepen om iets te doen. De uitnodiging van Rome komt om begrijpelijke redenen, omdat wij een probleem voor de Kerk zijn. Als we alle pogingen zien ten gunste van het oecumenisme – God weet wat welke eenheid! – en als we zien hoe

wij in de Kerk worden behandeld, vormen wij blijkbaar een probleem. Wij zijn zelfs een luis in de pels van het hele oecumenische systeem. Anders is het niet uit te leggen (de stap die Rome heeft gezet). Ik denk niet dat er meer is dan dat, maar hoe dan ook – zonder direct rekening te houden met datgene wat hun beweegredenen zijn – er is een beweging in Rome, die probeert dit probleem op te lossen.

Aan de andere kant zien we de droeve toestand in de Kerk, waar waarachtig weinig stimulans is om voorwaarts te gaan. Daarom is een diepgaande overweging nodig, en dat kan men niet alleen doen. We hebben een aantal personen nodig om na te denken over alle details van dit vraagstuk. Daarom hebben we besloten om alle oversten te vragen naar hun gedachten over deze kwestie.

3. “Aanvaard worden zoals wij zijn,” zonder tegenstrijdigheid of compromis

Het is absoluut noodzakelijk om alle compromissen te vermijden, dat wil zeggen dat iedere partij iets geeft om iets anders te krijgen. Evenmin is het de bedoeling onszelf te compromitteren. Vanaf het begin heb ik Rome gezegd: “Ik wil geen tegenstrijdigheden. Als u overeenstemming wilt bereiken over een document dat iedere partij verschillend interpreteert, dan is dat voor ons even later een aanzet tot wanorde”. Dat moeten we dus absoluut vermijden. Het is zo goed als vanzelfsprekend, in het begin, gezien de uiteenlopende inzichten, dat het document zeer waarschijn-

lijk tegenstrijdigheden zal bevatten. En dat willen wij niet.

Het is duidelijk dat dit ons onbuigzaam maakt, om zo te zeggen. In ieder geval tamelijk onbuigzaam, wat de zaak moeilijker maakt, maar er is voor ons geen gemakkelijke oplossing. Men zou kunnen zeggen: “Ja, theoretisch is de waarheid de oplossing, maar deze waarheid moet volledig en compleet zijn”.

Dit is de eerste stap, die ik meende van belang te zijn om te nemen met Rome. Reeds bij het eerste document zei ik:

“Het is tegenstrijdig, dit gaat niet werken, hier kunnen wij niets mee!” Dat was het eerste document, in 2011. Deze keer lijkt me, is het veel beter. Er is echt van die kant grote vooruitgang gemaakt, wat betreft tegenstrijdigheden. Dat betekent niet dat iedere tegenstrijdigheid verwijderd is ...

Naast het probleem van de duidelijkheid van het document, is er nog een probleem dat veel dieper gaat, veel belangrijker is, namelijk: welke bewegingsvrijheid zou, of zal ons worden gegeven bij een eventuele regularisatie? En, in deze context, ben ik uitgegaan van een zin, de praktische eis van aartsbisschop Lefebvre, die hem beschouwde als een *conditio sine qua non* voor elke regularisatie: namelijk, dat we zouden moet worden aanvaard zoals we zijn.

En dus stond ik erop hun te zeggen (in Rome): “Als u ons wilt, dit is hoe we zijn,

4. De Paus en de Priesterbroederschap St. Pius X: paradoxale welwillendheid

Het is nodig om hier het woord ‘paradoxaal’ te gebruiken, de tegenstrijdigheid om door te willen gaan in de richting van, men zou bijna zeggen: ‘Vaticaan III’, in de slechtste betekenis die aan die uitdrukking kan worden gegeven, en aan de andere kant de Priesterbroederschap zeggen: “U bent hier van harte welkom”. Dat is echt een paradox, bijna een poging om tegengesteld en bijeen te brengen. Ik denk niet dat dit door het oecumenisme komt. Sommigen zouden dat kunnen denken. Waarom denk ik niet dat door het oecumenisme komt? Kijk maar naar de algemene houding van bisschoppen bij

u moet ons kennen, opdat u ons later niet kunt vertellen dat we iets voor u verborgen hielden. Dit is hoe we zijn en dit is hoe we zullen blijven”. We zullen blijven zoals we zijn. Waarom? Dat is geen eigen wil; het is niet zo dat we denken dat wij de besten zijn; het is de Kerk die ons deze dingen heeft geleerd, die deze dingen heeft verlangd. Het is niet alleen het geloof; er is ook een hele discipline, die in volmaakte overeenstemming is met dit geloof, en dat is de schat van de Kerk, die heiligen heeft voortgebracht in het verleden, en we zijn niet van plan dit op te geven. Tijdens de besprekingen met Rome drong ik er dikwijls op aan, zeggende: “Dit is wat we zijn; dit is wat we denken”, en gaf zelfs concrete voorbeelden, en als Rome vindt dat deze gedachten en deze houding moeten worden gecorrigeerd of veranderd, dan moeten ze ons dat nu vertellen. Ook legde ik hun uit, dat we in dat geval, niet verder zullen gaan.

dit onderwerp van het oecumenisme: ze spreiden hun armen wijd open voor iedereen, behalve voor ons! Mensen die ons heel vaak hebben uitgelegd, waarom we werden uitgestoten, zeiden: “We hebben jullie niet behandeld als anderen, omdat jullie beweren katholiek te zijn. Welnu, daarmee creëer je verwarring onder ons, en daarom willen we jullie niet”. Vaak hebben we deze uitleg gehoord, die het oecumenisme in toepassing op ons uitsluit. Welnu! Als de bepaling, die luidt: “Wij verwelkomen iedereen bij ons thuis” niet op ons van toepassing is, wat blijft er dan over? Ik denk dat de Paus overblijft.

Als eerst Benedictus XVI, en nu Paus Franciscus, geen bijzondere kijk op de Priesterbroederschap hadden, die afwijkt van dit oecumenistische beeld, dat ik zo juist opriep, denk ik dat er nu helemaal niets zou zijn. Ik denk zelfs, dat in plaats daarvan, we al weer zouden werken onder sancties, censuur, excommunicatie, veroordeling wegens schisma, en die complete wens om een lastige groep te elimineren. Daarom, waarom was Benedictus XVI en waarom is Paus Franciscus nu zo welwillend in de richting van de Priesterbroederschap? Ik denk dat beiden niet per se hetzelfde gezichtspunt hebben. In het geval van Benedictus XVI, was het, denk ik, zijn conservatieve kant, zijn liefde voor de oude liturgie, zijn respect voor de vroegere discipline in de Kerk. Ik kan zeggen dat veel, en dan bedoel ik veel priesters, en zelfs groepen die problemen hadden met de modernisten in de Kerk en een beroep op hem deden, toen hij nog kardinaal was,

bij hem – eerst als kardinaal en daarna als paus – welwillend respect, een verlangen om te beschermen vonden en hen op zijn minst wilde helpen, zoveel als hij kon.

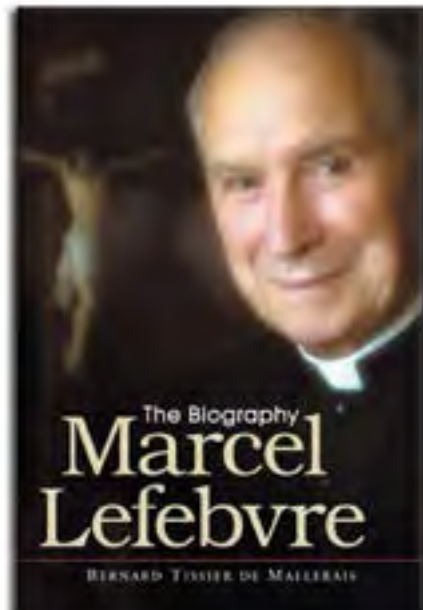
Bij Paus Franciscus zien we die gehechtheid niet, noch aan de liturgie, noch aan de oude discipline. We zouden zelfs kunnen zeggen, integendeel, gezien zijn vele tegendraadse uitspraken, en dit maakt het moeilijker en ingewikkelder om zijn welwillendheid te begrijpen. En toch, denk ik, dat er desondanks een aantal mogelijke verklaringen voor zijn, maar ik geef toe, dat ik niet het laatste woord over dit onderwerp heb. Een van de verklaringen is paus Franciscus' kijk op alles dat gemarginaliseerd wordt, op wat hij noemt de "periferieën van het leven". Ik zou niet verbaasd zijn, als hij ons beschouwt als één van die periferieën, waaraan hij kennelijk de voorkeur geeft. En vanuit dat perspectief, gebruikt hij de uitdrukking "voortgang maken" met de mensen in

de periferie, in de hoop erin te slagen om de zaken te verbeteren. Daarom is het niet een vast besluit om onmiddellijk tot het doel te komen: een weg te bewandelen, zo of zo ..., maar hoofdzaak is, dat je in ieder geval tamelijk vreedzaam bent, sympathiek, zonder echt te weten waar het op uitdraait. Waarschijnlijk is dit een van de diepere redenen.

Een andere reden: we zien ook dat Paus Franciscus nogal voortdurend kritiek op de gevestigde Kerk, het 'establishment', levert – een woord van tijd tot tijd ook in het Frans gebruikt – als verwijt aan de Kerk zelfingenomen te zijn, een Kerk die niet langer omziet naar het verloren schaap, dat lijdt, op allerlei gebied, zij het armoede, of zelfs fysiek ... Maar we zien bij Paus Franciscus dat die bezorgdheid, ondanks het schreeuwende uiterlijk, niet alleen een bezorgdheid over materiële zaken is

... We begrijpen heel goed, dat als hij 'armoede' zegt, hij ook geestelijke armoede bedoelt, de armoede van zielen die in zonde zijn, die daaruit moeten worden gebracht en teruggeleid naar Onze Lieve Heer. Ook al wordt het niet altijd even duidelijk uitgedrukt, we vinden een aantal uitdrukkingen die dit aantonen. En in dit perspectief, ziet hij in de Priesterbroederschap een gemeenschap die zeer actief is – vooral in vergelijking met de situatie in het *establishment* – zeer actief, met andere woorden, die zoekt, op zoek gaat naar zielen, bezorgd is over het geestelijk welzijn van zielen, en die klaar is om de handen uit de mouwen steken en daarvoor te werken.

Hij kent Mgr. Lefebvre; hij las twee keer de biografie, geschreven door Mgr. Tissier de Mallerais, waaruit, zonder twijfel, belangstelling blijkt; en ik denk, dat het hem is befallen. En ook door de contacten, die hij in Argentinië kon hebben met onze medebroeders, in wie hij een soort spontaniteit zag en ook openhartigheid, omdat zij absoluut niets verborgen. Natuurlijk probeerden we om iets voor Argentinië te bereiken, waar we problemen hadden met de Staat over verblijfsvergunningen, maar we verborgen niets, we hebben nergens omheen gedraaid, en ik denk dat hem dat bevalt. Dit is misschien eerder de menselijke kant van de Priesterbroederschap, maar we zien dat de paus heel menselijk is, hij hecht veel belang aan die punten, en dat zou een zekere welwillendheid van zijn kant kunnen verklaren. Nogmaals, ik heb niet het laatste woord over dit onderwerp, en

hierachter is zeker de Goddelijke Voorzienigheid. De Goddelijke Voorzienigheid, die erin slaagt om goede gedachten in het hoofd van een paus te brengen, die ons, op veel punten, hevig opschrikt, en niet alleen ons: je kunt zeggen dat iedereen die min of meer conservatief is binnen de Kerk, ontsteld raakt door wat er gebeurt, door wat er gezegd wordt, en toch slaagt de Goddelijke Voorzienigheid er op een heel verrassende manier in om ons de klippen te laten omzeilen. Zeer verrassend, want het is duidelijk dat paus Franciscus ons wil laten leven en overleven. Hij zei zelfs voor iedereen die het horen wilde, dat hij de Priesterbroederschap nooit kwaad zou doen. Hij zei ook dat wij katholiek zijn. Hij weigerde ons te veroordelen wegens schisma, door te zeggen: “Dat zijn geen schismatici, dat zijn katholieken”, zelfs hoewel hij daarna een enigszins raadselachtige uitdrukking gebruikte, namelijk dat we op weg zijn naar volledige gemeenschap. We zouden wel eens een duidelijke definitie van de uitdrukking “volledige gemeenschap” willen hebben, want je kunt wel zien, dat het niet met iets exacts overeenkomt. Het is een mening ..., je weet echt niet wat het is. Zelfs vrij recent, in een interview gegeven door Mgr. Pozzo over ons, herhaalt hij een citaat dat hij toeschrijft aan

de Paus zelf – we kunnen het dus zien als een officieel standpunt – de Paus, sprekend tot *Ecclesia Dei*, bevestigde dat wij katholieken zijn op weg naar volledige gemeenschap.⁴ En Mgr. Pozzo legde uit hoe deze volledige gemeenschap tot stand kan komen: door de aanvaarding van de canonieke vorm, wat nogal verrassend is: het idee dat een canonieke vorm alle problemen voor vereniging zou oplossen!

Een beetje verder, in hetzelfde interview, zal hij zeggen dat deze volledige gemeenschap bestaat uit het accepteren van de belangrijkste katholieke principes,⁵ namelijk de drie niveaus van eenheid in de Kerk, namelijk het geloof, de Sacramenten en het bestuur. Bij het spreken over geloof, spreekt hij in plaats daarvan, over het magisterium. Maar we hebben nog nooit één van deze drie elementen in twijfel getrokken. En daarom hebben we onze volledige gemeenschap nooit in twijfel getrokken, maar we laten het bijvoeglijk naamwoord ‘volledige’ weg en zeggen gewoon: “We zijn in gemeenschap volgens de klassieke term die gebruikt wordt in de Kerk; wij zijn katholiek; wij zijn katholiek en we zijn in gemeenschap, omdat breuk met de gemeenschap juist schisma is”.

5. Jurisdictie verleend aan de priesters van de Priesterbroederschap St. Pius X: canonieke consequenties

Als we het kerkelijk recht goed bekijken, dan kan niemand gewone rechtsbevoegdheid in de Kerk hebben, tenzij hij volkomen volgens de regels is. Dat betekent dat hij niet kerkelijk gestraft is. Rome heeft altijd gezegd en staande gehouden dat onze priesters gesus-

pendeerd waren, omdat ze niet waren opgenomen in een diocesis. Wij zeggen, natuurlijk, dat ze zijn opgenomen in de Priesterbroederschap, die destijds ten onrechte en ongeldig werd opgeheven, omdat men de eigen wetten van de Kerk niet in acht nam; maar deson-

Bisschop Athanasius Schneider

danks blijft Rome tot vandaag op het standpunt, dat onze priesters gesuspenderd zijn. Suspensie, wat betekent dat? De juiste betekenis is, dat het de priester niet is toegestaan zijn ambt uit te oefenen, ongeacht of het over de H. Mis of over de andere Sacramenten gaat, waaronder de Biecht. Nu is gewone rechtsbevoegdheid vereist om biecht te horen,⁶ afgezien van buitengewone gevallen, bijvoorbeeld in stervensge-

vaar. De Kerk voorziet in die gevallen: als iemand in stervensgevaar is; als hij stervend is na een verkeersongeval, mag iedere priester, afgezien van zijn status, zelfs iemand die geëxcommuniceerd is, zelfs een Orthodox, die niet eens katholiek, maar wel rechtsgeldig priester is, op zo'n moment de Biecht van zo'n persoon horen en de absolutie geven, niet alleen rechtsgeldig, maar ook geoorloofd. Dit zijn uitzonderlijke gevallen. Dit is geen gewone rechtsbevoegdheid. Maar in ons geval spreken we over gewone rechtsbevoegdheid. Om die te kunnen krijgen en uit te oefenen, moet men, dit zij nog eens herhaald, vrij zijn van elke kerkelijke straf. Omdat de Paus verklaart, dat hij ons deze gewone rechtsbevoegdheid geeft, heeft dat het wissen, de opheffing van de straf tot gevolg. Dit is de enige manier om deze beschikking op te vatten volgens het recht – niet alleen volgens de letter van deze of gene canon, maar in de geest van het kerkelijk recht.

6. Bezoeken van prelaten gestuurd door Rome: nog open doctrinaire vragen?

Deze bezoeken zijn erg interessant geweest. Het was duidelijk dat sommigen bij de Priesterbroederschap enigszins wantrouwend naar hen hebben gekeken: “Wat komen die bisschoppen in ons huis doen?” Goed, maar zo zag ik het niet. De uitnodiging kwam van Rome, wellicht als gevolg van een idee dat ik hun had gegeven, dat als volgt luidde: “U kent ons niet; laten we hier in een kantoor in Rome een bespreking houden; kom ons ter plaatse opzoeken; u kunt ons alleen leren kennen, als u ons komt bezoeken”. Geen verklaring – al dan niet opzienbarend op Internet –

noch een communiqué, die ons kunnen leren kennen wie we zijn; want meestal moeten we in die communiqués een standpunt innemen, en zelfs in voorkomende gevallen een of andere zin veroordelen, ofwel een daad die verricht werd in de Kerk van vandaag, maar ons leven als katholieken wordt daarin niet samengevat. De essentie ligt in de wil om te leven volgens ons katholicisme, door de geboden van God na te leven, er voor te zorgen dat wij ons heiligen, de zonde te vermijden en te leven volgens de discipline van de Kerk. Onze scholen, onze seminaries, onze pries-

ters, ons priesterleven, dit alles vormt een geheel dat de werkelijkheid is, de werkelijkheid van onze Priesterbroederschap.

Daarom was ik erg vasthoudend, ik heb dikwijls gezegd: “Kom eens bij ons op bezoek”. Daar hadden ze nooit zin in. Toen, plotseling, kwam er dit voorstel om bisschoppen te sturen om ons te ontmoeten. En ongeacht wat Rome oorspronkelijk in de zin had, wat mij betreft, was ik het ermee eens, dat het een goed plan was. Waarom? Omdat op die manier ze ons echt konden zien zoals we zijn. Dat was de opdracht die ik gaf, overal waar ze op bezoek kwamen: “We veranderen niets, we gaan niet proberen zaken te verfraaien, we zijn wat we zijn, en laat hen ons op die manier zien!” En, jazerker, een kardinaal, een aartsbisschop en twee bisschoppen kwamen op bezoek, om ons in verschillende omstandigheden te zien, sommigen in de seminaries, en ook in een priorij. De eerste indrukken, de opmerkingen gemaakt tijdens de besprekingen tijdens deze bijeenkomsten en daarna, zijn erg interessant. En ik denk dat zij bevestigen, dat ik gelijk had om deze Roomse uitnodiging te ondersteunen.

Het eerste dat iedereen ons zei – was dat in opdracht van hogerhand of hun persoonlijk gevoel? Daar weet ik niets van, maar het is een feit – iedereen zei het ons: “Deze gesprekken vinden plaats tussen katholieken; dit heeft niets te maken met oecumenische gesprekken; we zijn onder katholieken”. Daarom, vanaf het begin veegden ze al die ideeën opzij, zoals: “Jullie zijn niet helemaal in de Kerk, jullie zijn halverwege, jullie staan

buiten – God weet waar! – schismatici ...”. Nee! We spreken onder katholieken. Dat is het eerste punt, dat zeer interessant is, erg belangrijk. Ondanks wat er vandaag de dag nog in Rome, in sommige gevallen wordt gezegd.

Het tweede punt – naar ik meen nog belangrijker – is, dat de vragen die in deze gesprekken werden aangesneden, de klassieke vragen zijn, waarover men altijd struikelt. Of het nu over godsdienstvrijheid gaat, collegialiteit, oecumene, de nieuwe Mis, of zelfs nieuwe ritens van de Sacramenten ... Nou, ze hebben allen gezegd, dat deze besprekingen open vragen als onderwerp hadden. Ik denk dat dit een opmerking is van kapitaal belang. Tot nu drongen ze er altijd op aan om te zeggen: “Jullie moeten het Concilie aanvaarden”. Het is moeilijk om precies te zeggen, wat de werkelijke betekenis is van de uitdrukking: “het Concilie aanvaarden”. Wat betekent dat? Omdat het een feit is, dat de documenten van het Concilie volkomen ongelijk zijn, moeten ze in gedeelten worden aanvaard volgens verschillende criteria. Als het document een document over het geloof is, is er een zuivere en eenvoudige verplichting. Maar degenen die, op totaal verkeerde gronden, beweren dat dit Concilie onfeilbaar is, eisen volledige onderwerping aan het gehele Concilie. Welnu, als dat onder “het aanvaarden van het Concilie” wordt verstaan, zeggen we, dat we het Concilie niet aanvaarden. Juist omdat we de onfeilbaarheid ervan ontkennen. Als er een aantal passages van de conciliaire documenten zijn, die herhalen wat de Kerk altijd heeft gezegd, op een onfeilbare manier, dan zijn en blijven deze passages uiteraard onfeilbaar. En dat ac-

cepteren we, daarmee is geen probleem. Daarom, als iemand zegt “het Concilie aanvaarden”, is het noodzakelijk om duidelijk onderscheid te maken wat daarmee wordt bedoeld. Niettemin, zelfs met dit onderscheid, hebben we tot nu van de kant van Rome de aandrang gevoeld: “Jullie moeten deze punten aanvaarden; ze maken nu deel uit van de leer van de Kerk en daarom moet je ze aanvaarden”. En zelfs vandaag de dag – niet alleen in Rome, maar bij de grote meerderheid van de bisschoppen – zien we deze houding ten opzichte van ons, dit ernstige verwijt: “Jullie aanvaarden het Concilie niet.”

En nu opeens, zeggen de afgezanten uit Rome ons over deze punten, die struikelblokken waren, dat dit open vragen zijn. Een open vraag is een vraag waarover onderhandeld kan worden. En die eis van toestemming is grotendeels en misschien zelfs helemaal verzacht of zelfs vervallen. Ik denk dat dit een cruciaal punt is. Later zullen we zien of dit wordt bevestigd, of we echt vrij kunnen discussiëren, zeggen we, op eerlijke manier, met alle verschuldigde respect voor de autoriteiten, om te voorkomen dat de huidige situatie in de Kerk, die zo verward is, verergert, juist over het geloof, over wat er moet worden geloofd, en hierover eisen wij duidelijkheid, verduidelijking van de autoriteiten. We hebben het al lange tijd gevraagd. Wij zeggen: “Er zijn onduidelijke punten in dit Concilie, en het is niet aan ons om ze te verduidelijken. We kunnen wijzen op het probleem, maar degene die het gezag heeft om ze te verduidelijken, is eigenlijk Rome”. Toch, nogmaals, het feit dat deze bisschoppen ons vertellen dat dit open vragen zijn is, naar mijn mening, het voornaamste.

Al naar gelang de persoonlijkheid van de gesprekspartners, zijn de besprekingen met meer of minder succes verlopen, want er waren ook stevige uitwisselingen [waarin we het] niet noodzakelijk met elkaar eens waren ... Desondanks geloof ik dat de waardering unaniem is, van de zijde van ieder van die gesprekspartners. Ze waren tevreden over de besprekingen. Ook tevreden met hun bezoek. Ze wens-ten ons geluk met de kwaliteit van de seminaristen, want ze zeiden: “Ze zijn normaal (gelukkig maar, daar moet je mee beginnen ...), het zijn geen bekrompen of afgestompte wezens, maar levendig, open, vrolijk, normaal, heel eenvoudig. En dat was het uitgesproken oordeel van iedereen. Dit is de menselijke kant, niet te ontkennen, maar die moeten we ook niet vergeten.

Voor mij zijn deze besprekingen, of beter gezegd, dit gemakkelijker aspect van de besprekingen, belangrijk. Want een van de problemen is wantrouwen. Natuurlijk, wij hebben dit wantrouwen. En ik denk, dat we ook kunnen zeggen, dat Rome dat zeker heeft ten opzichte van ons. En zolang dit wantrouwen heerst, is het een natuurlijke reactie, dat, wat gezegd wordt, verkeerd te begrijpen of aan de slechtste van alle mogelijke oplossingen te denken. En zolang we onder de heerschappij van wantrouwen zijn, zullen we niet veel vooruitgang boeken. Het is noodzakelijk om tot enig minimaal vertrouwen, een klimaat van rust te komen, om deze *a priori* beschuldigingen uit de weg te ruimen. Ik denk, dat dit nog steeds de heerschappij is waarin wij ons bevinden, en waarin Rome zich bevindt. En het heeft tijd nodig. Het is noodzakelijk dat we van beide kanten in staat zijn om

de mensen en hun intenties correct in te schatten, om dat te bereiken. Ik denk dat dit nog tijd vergt.

Dit vereist ook daden die goede wil tonen en niet de wil om ons te stuk te maken. Nu hebben we nog steeds het idee in het achterhoofd, en dat is een vrij wijdver-

spread idee: “Als ze ons willen, dan is dat, omdat ze ons willen onderdrukken en uiteindelijk te vernietigen, om ons volledig te absorberen, om ons te desintegreren”. Dat is geen integratie, dat is desintegratie. Het is duidelijk dat, zolang dit idee heerst, we niets kunnen verwachten.

7. De huidige staat van de Kerk: zorg en hoop

Het kost mij grote moeite, in hetgeen er momenteel gebeurt, een eenduidige lijn te herkennen. Wat ik zie, is groeiende verwarring, verwarring die het gevolg is van tegenstrijdige elementen, verslapping van de leer, de moraal en de discipline. Dit is de aanloop van een systeem van ieder voor zich. De bisschoppen zeggen wat ze willen, en zijn met elkaar in tegenspraak. Er zijn geen officiële, duidelijke richtlijnen, geen directieven in de een of andere richting, naar welke kant dan ook. Een paar jaar geleden was er nog een lijn. Dat was de modernistische lijn. Dat was de beruchte geest van Vaticaan II. Vandaag zien we sterk meningsverschil tussen de bisschoppen en zelfs in Rome over deze kwesties. En welke lijn zal zegevieren, welke lijn zal er komen? Op dit moment zie ik het antwoord niet.

Uiteraard kan men vertrouwen op bepaalde overwegingen, op bepaalde aanwijzingen, en men kan zeggen, dat heel duidelijk de modernisten zwakker worden of verzwakt worden, hoe verder de tijd vordert. Het ontbreekt hen aan gelovigen, ze missen roepingen; hun Kerk is een Kerk in de ondergang. En dat is waar. Aan de andere kant zien we onder jongeren een aantal – moeilijk om pre-

cies vast te stellen, maar er zijn genoeg aanwijzingen voor – jongeren die een Kerk willen, die veel ernstiger is, in alle opzichten, met name op het niveau van de geloofsleer. Jonge mensen, seminaristen, die Sint Thomas willen, die terugkeer willen naar gezonde filosofie, duidelijke, heldere theologie, de scholastieke theologie van Sint Thomas. We zien onder deze jongeren ook het verlangen naar een liturgie ... ik zou het niet een ‘hernieuwde’ liturgie noemen, maar een terugkeer naar de traditionele liturgie. En dit aantal lijkt indrukwekkend. Voor ons is het moeilijk in te schatten, maar wanneer we luisteren naar priesters die met deze jongeren in de moderne seminaries werken, gaan sommigen zelfs zover om ons te vertellen dat 50% van de nieuwe seminaristen in Frankrijk en Engeland naar de traditionele Mis verlangen. Dat lijkt mij veel, maar ik hoop dat het waar is.

Toch deze trend is voor ons duidelijk te zien, het is een opgaande lijn op de grafiek en door de jaren heen zien we dat deze tendens groeit. Een voorbeeld, sinds vorig jaar, met het probleem van de synode over het huwelijk en het katholieke gezin, hebben we meer uitgesproken tegenstelling tussen de twee kampen dan vroeger. Ik denk, dat dit komt door het

sterker worden van de conservatieven, als die niet groeien in aantal, dan groeit minstens hun intensiteit, zonder enige twijfel. En aan de andere kant, de meerderheid, die nog steeds duidelijk dominant is, maar zijn kracht verliest, slaagt er niet langer in haar wil op te leggen, tenminste niet alles te bepalen zoals gebruikelijk was.

Zo bestaan er dus twee richtingen. Wat is onze toekomst in die situatie? Allereerst, standhouden. Er heerst een grote verwarring. Wie zal winnen? We weten het niet. Hetgeen onze betrekkingen met

Rome uiterst moeilijk maakt, omdat we met een gesprekspartner praten, zonder te weten of, de volgende dag, de tekst waarover we uiteindelijk – na veel praten – tot overeenstemming kwamen, echt de definitieve tekst zal zijn. We hebben vast kunnen stellen, in 2012, hoe een tekst gecorrigeerd werd, gewijzigd door een derde ... namens een hogere autoriteit, maar niet namens de paus. Ook in dit geval: wie leidt de Kerk? Ik zou zeggen dat dit een interessante vraag is, waarop het antwoord uitblijft. Dat zijn ... vage krachten.

8. Wat moeten we vragen aan de Heilige Maagd?

O, een heleboel. Allereerst redding. Redding voor ons, voor iedereen, voor iedere ziel die bij de Priesterbroederschap komt, die bereid is zich haar toe te vertrouwen, aan haar priesters; en la-

ten we vragen voor de Priesterbroederschap om trouw. Trouw aan de Kerk. Trouw aan de grote schat van de Kerk, die – God weet waarom, God weet hoe – in onze handen is; een uitzonderlijk-

ke erfenis is deze schat van de Kerk, die ons niet toebehoort, en onze enige wens is om zijn plaats te herwinnen, zijn ware plaats in de Kerk.

Laat wij vragen om de zege van de Heilige Maagd. Ze heeft haar aangekondigd. Ik zou zeggen, de zege laat op zich wachten, en we kunnen zelfs een beetje ongeduldig zijn, vooral als we zien wat er zoal gebeurt, en daarmee in tegenspraak lijkt, maar in werkelijkheid geen tegenstrijdigheid is; het is gewoon een ontwikkeling die de goede God toelaat, een angstaanjagend, vreselijk spel: het gebrek aan overeenstemming tussen de menselijke vrijheid, zelfs onder christenen, en wat de Hemel eist, de bedoeling van de Hemel, bekend gemaakt in Fatima – met andere woorden, Gods bedoeling – om in de harten van de Christenen de toewijding aan het Onbevleete Hart van Maria in te brengen, dat zo veel moeite heeft te

zegevieren. Maar het is niet zo moeilijk; het is zo mooi, zo troostrijk! En wij zien deze grote strijd tussen de duivel en Onze Lieve Heer, het slagveld zijn de zielen, de zielen die God schiep om vrij te zijn, en die Hij wil winnen, maar niet met geweld. Hij kon Zijn Wil majestueus op een zodanige wijze hebben opgelegd, dat alle mensen ter aarde werden geworpen – dat is wat er zal gebeuren bij het einde van de wereld, maar dan zal het te laat zijn. De strijd moet nu gevoerd worden.

Vragen wij daarom aan Onze Lieve Heer dat Hij genaden zendt, die zielen voor Hem zullen winnen, en leveren wij ons deel aan dit werk! Op deze manier vragen we veel van Hem. We vragen Hem of de Kerk alle elementen, die haar opdracht vormden om zielen te redden, moge herontdekken. Het enige, het belangrijkste, dat er voor de Kerk toe doet, is het redden van zielen!

(Om het eigen karakter van dit interview te behouden, is door DICI de spreektaal gehandhaafd.)

1. Zie DICI no. 332, d.d. 11-03-2016, “Krantenkniptels, de nasleep van de conferentie van Bisschop Galarreta in Bailly”.
2. Deze primaire voorwaarden waren: het toestaan van de Tridentijnse Mis voor alle priesters en het opheffen van alle veroordelingen van de Broederschap. Zie DICI no. 74 dd. 12-04-2003.
3. Van oktober 2009 tot april 2011.
4. Hier is het antwoord van Mgr. Guido Pozzo, secretaris van de Ecclesia Dei Commissie, in het interview dat hij gaf aan Zenit op 25 februari 2016. **Vraag: “Uwe Excellentie, in 2009 hief Paus Benedictus XVI de excommunicatie op van de Priesterbroederschap St. Pius X. Betekent het, dat ze weer in vereniging met Rome zijn?”** Antwoord: “Sinds Benedictus XVI de straf van excommunicatie van de bisschoppen van de Priesterbroederschap St. Pius X (2009) ophief, zijn zij niet langer onderworpen aan die zware kerkelijke straf. Zelfs na die stap, is de Priesterbroederschap St. Pius X echter nog steeds in een onregelmatige toestand, omdat ze geen canonieke erkenning heeft ontvangen van de Heilige Stoel. Zolang de Priesterbroederschap geen canonieke status heeft in de Kerk, oefenen de geestelijken hun ambt en de viering van de Sacramenten niet op een legitime manier uit. Volgens de formule van de toenmalige kardinaal Bergoglio in Buenos Aires en bevestigd door paus Franciscus aan de Pauselijke Commissie Ecclesia Dei, zijn de leden van de Priesterbroederschap St. Pius X katholieken op weg naar volledige vereniging met de Heilige Stoel. Deze volledige vereniging zal met de canonieke erkenning van de Broederschap bereikt zijn.
5. Mgr. Pozzo, *ibid.* : “Wat van cruciaal belang blijkt, is het vinden van een volledige convergentie over wat er nodig is om in volledige gemeenschap te zijn met de Apostolische Stoel, namelijk de integriteit van de katholieke Geloofsbelijdenis, de verplichting van de Sacramenten en de aanvaarding van het Opperste leergezag van de Kerk”.
6. Paus Franciscus, Brief aan Aartsbisschop Rino Fisichella d.d. 01-09-2015, vlak voor het begin van het Heilig Jaar: “Op eigen gezag, bepaal ik, dat degenen, die gedurende het Heilig Jaar van Barmhartigheid deze priesters van de Priesterbroederschap St. Pius X benaderen om het Sacrament van Verzoening te vieren, dit rechtsgeldig en geoorloofd zal zijn en zij kwijtschelding van hun zonden ontvangen”.

Katholieke Catechismus

over de kerkelijke crisis
derde oplage, 2012

Door P. Matthias Gaudron

Het geloof

12. Kan het geloof veranderen?

Volgens de modernistische leer kan het geloof veranderen. Omdat de dogma's hier slechts uitdrukking zijn van het innerlijke geloofsgevoel en van de religieuze behoeften, moeten ze steeds opnieuw geformuleerd en aangepast worden, zodra de religieuze gevoelens en behoeften veranderen.

Als de dogma's daarentegen onfeilbaar de waarheden van het geloof weergeven, zoals de Kerk leert, dan moet het duidelijk zijn, dat ze niet veranderd kunnen worden, want wat gisteren waar was, kan vandaag niet fout zijn, en andersom. Net zoals de waarheid onveranderlijk is, is dat ook het ware geloof. Daarom zegt de H. Paulus: "Waarachtig, wanneer wijzelf, of zelfs een engel uit de hemel, u een ander evangelie zouden verkondigen, dan wat wij u hebben verkondigd, hij zij vervloekt!" (*Gal. 1, 8*) "Jesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula. - Jezus Christus is Dezelfde, gisteren en heden en in eeuwigheid!" (*Hebr. 13, 8*)

Een ontwikkeling in de geloofsleer is alleen in die betekenis mogelijk, dat de geloofswaarheden altijd beter begrepen en verklaard worden. Een dergelijke ontwikkeling heeft Christus voorspeld, toen Hij zei: "Maar de Helper, de Heilige Geest, die de Vader zal zenden in Mijn Naam, Hij zal u alles leren en alles u in herinnering brengen, wat Ik u heb gezegd". (*Jh. 14, 26*) De Heilige Geest leert geen nieuwe waarheden, maar Hij leidt de Kerk steeds dieper in de door

Christus gebrachte waarheid. Punten van het geloof, die in een bepaalde tijd maar een kleine rol in het leven van de Kerk hebben gespeeld, kunnen daarom in een andere tijd op de voorgrond treden. Ook de uitleg van valse leraren heeft de Kerk ertoe gedwongen de geloofsleer steeds duidelijker en helderder uiteen te zetten.

Nooit kunnen er in de ontwikkeling tegenstrijdigheden optreden. Wat eens tot dogma verklaard werd, kan later niet ongeldig of fout worden. Evenmin bedenkt de Kerk nieuwe waarheden als zij een nieuw dogma verklaart, maar verklaart en benadrukt dan op een andere manier wat altijd geloofd werd. “De geloofsleer, die God heeft geopenbaard, werd niet alleen als een filosofische vondst aan de mense-

lijke geest ter vervolmaking voorgelegd, maar als goddelijk erfgoed overgedragen aan de Bruid van Christus, *opdat ze dit getrouw zou bewaren en als onfeilbaar uitleggen*. Daarom moet ook altijd aan de betekenis van de geloofswaarheden worden vastgehouden, die eenmaal door de heilige Moeder de Kerk zijn uitgesproken. *Nooit mag men van deze betekenis onder de schijn en de naam van een hogere kennis afwijken*. “Zo moge dan groeien en zich met kracht ontvouwen in de loop van de tijden en eeuwen de kennis, wetenschap en wijsheid in een ieder en in de gemeenschap, in de enkele mens zowel als in de gehele Kerk: maar slechts op de hun passende wijze, namelijk in dezelfde geloofsleer, *in dezelfde zin en in dezelfde betekenis*”¹

13. Kunnen meerdere religies het ware geloof bezitten?

Omdat de afzonderlijke religies elkaar onderling hemelsbreed tegenspreken, kunnen niet meerdere van hen juist zijn. Slechts één godsdienst kan daarom de ware godsdienst zijn, en dat is de katholieke godsdienst. God heeft zich in Christus geopenbaard en niet in Boeddha of Mohammed, en Christus heeft slechts één Kerk gesticht, die Zijn leer en Zijn genade tot aan het einde der wereld schenken zal. Het geloof in de drie-ene God, in Christus en in de Kerk vormt aldus een ondeelbare eenheid.

Of God is drievuldig, of Hij is het niet. Als Hij drievuldig is, dan moeten alle niet-christelijke religies vals zijn. Maar ook de christelijke geloofsgemeenschappen spreken elkaar tegen. Sommigen geloven niet in de ware Godheid van Christus, velen geloven niet in de werkelijke aanwezigheid van het Lichaam en Bloed van Christus in het Sacrament van de Eu-

charistie, enz. Dergelijke tegenspraken kunnen niet samengaan.

14. Hoe kunnen wij weten dat het katholieke geloof waar is?

Christus heeft de waarheid van Zijn zending door de wonderen bewezen, die Hij heeft verricht. Daarom zegt Hij: “Geloof het van Mij: Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij. Zo niet: geloof het dan op grond van de werken”. (*Jh. 14, 11 e.v.*) Ook de apostelen bewezen door hun wonderen, wie zij waren: “Zij trokken uit, om overal te preken; en de Heer werkte met hen mee, en bevestigde het woord door de wonderen, die het vergezelden.” (*Mc. 16, 20*) Wonderen en wonderbare gebeurtenissen zijn dus

het bewijs van de goddelijke zending van de Kerk.

Wonderen zijn tot in onze tijd in de Kerk altijd gebeurd en het feit, dat er wonderen bestaan, is nog nooit zo zeker geweest als juist in onze tijd, waarin men door de kennis en onderzoeksmethoden van de moderne natuurwetenschappen nog veel meer dan in vroegere tijden een natuurlijke verklaring kan uitsluiten. Men kome hier niet aan met autosuggestie en hallucinatie. Een vermeerdering van voedingsmiddelen, die door veel mensen,

die in geen enkel opzicht beïnvloed waren, gezien werd; de opwekking van een dode of het spontane herstel van een bijna volkomen geruïneerd orgaan, zijn op die manier niet te verklaren. De Kerk zou een gebeurtenis nooit als wonder erkennen, wanneer er ook maar de geringste mogelijkheid van een natuurlijke verklaring bestaat.²

Maar ook de **uitbreiding van het christendom** lijkt op een wonder, want het is natuurlijk een onverklaarbaar feit, dat twaalf ongeschoolde en onbelangrijke vissers in korte tijd grote delen van de wereld bekeren, en wel tegen het verzet van machtigen en invloedrijken.

Natuurlijk kunnen deze wonderen het geloof niet bewijzen, laat staan afdwingen, want dan was het geloof geen geloof meer, maar een weten. Ze tonen echter wel aan, dat het geloof geen blind en bodemloos vertrouwen is en niet het verstand tegenspreekt, maar dat het integendeel zelfs zeer onverstandig is, om niet te geloven!

Dat tenslotte de protestantse fracties van het christendom niet waar kunnen zijn, blijkt al uit de eenvoudige overweging, dat zij latere afsplitsingen van de Kerk van Christus zijn. Luther heeft de Kerk niet hervormd, zoals hij beweerde, maar een nieuwe leer opgesteld, die in tegenspraak is met datgene, dat de christenen vroeger hebben geloofd. Als het bijvoorbeeld altijd de overtuiging van de christenen was, dat de Eucharistie alleen door een gewijde priester kan worden voltrokken, en dat de Heilige Mis een waarachtig offer is, hoe kan het dan juist

zijn, wanneer na 1500 jaar plotseling iemand iets anders beweert? Of hoe kan de anglicaanse kerk waar zijn, die haar bestaan uitsluitend dankt aan de echtbreuk van koning Hendrik VIII?

Dus kunnen we met paus Leo XIII vaststellen: “Welke echter de ware godsdienst is, zal hij met gemak inzien, die verstandig en oprecht wenst te oordelen: want uit vele en schitterende bewijzen, uit het bewaarheid worden van profetieën, uit de uiterst snelle verbreiding van het geloof te midden van een vijandige wereld en ondanks de grootste obstakels, uit het getuigenis van de martelaren en andere gelijksoortige feiten, blijkt duidelijk, dat de ware godsdienst degene is, die Christus zelf gesticht en diens bescherming en uitbreiding Hij aan Zijn Kerk heeft toevertrouwd.”³

15. Is het geloof noodzakelijk voor de zaligheid?

Volgens de duidelijke leer van de Heilige Schrift is het geloof noodzakelijk om de zaligheid te verwerven. Zo zegt Christus: “Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden, maar wie niet gelooft zal worden veroordeeld.” (Mc. 16, 16) en Paulus leert: “Welnu, zonder geloof is het onmogelijk welgevallig te zijn, want wie tot God wil naderen, moet geloven dat Hij bestaat, en dat Hij beloner is voor hen, die Hem zoeken”. (Hebr. 11, 6)

Het spreekt vanzelf dat het hier om het ware geloof gaat en niet om zo maar een geloof, zoals duidelijk blijkt uit de vermaningen van de apostelen over heidenen en valse leraren: “Want er komt een tijd, dat men de gezonde leer niet verdraagt, maar zich een massa leraren bijeenraapt naar eigen smaak; dat men zich de oren laat strelen, maar ze afkeert van de waarheid, om zich te houden aan fabels”. (2 Tim 4, 3 e.v.)

Dat sluit echter niet uit, dat er voor degenen, die buiten hun schuld het katholieke

geloof niet kennen, toch een mogelijkheid tot redding bestaat. Als ze trouw volgens hun geweten leven, zal God middelen en wegen weten, die naar de zaligheid voeren. Zonder twijfel zal degene, die uit eigen schuld de ware godsdienst niet aanhangt, maar vrijwillig in zijn dwaling volhardt, voor eeuwig verloren gaan.⁴ Het gaat bij deze geloofsvragen niet om nutteloos theologen-gekrakeel, maar om de eeuwige zaligheid of het eeuwige onheil van onsterfelijke zielen.

Wordt vervolgd ...

1. Vaticanum I, DH 3020. Het Concilie citeert hier de H. Vincent van Lérins, *Commonitorium primum* 23, n. 3; PL 50, 668A.
2. Wie hier meer over wil weten, wordt naar de volgende werken verwezen: W. Schamoni: *Wunder sind Tatsachen*. Stein am Rhein: o. J.H. Grochtmann: *Unerklärliche Ereignisse, überprüfte Wunder und juristische Tatsachenfeststellung*. Langen 1989. Dit boek is het proefschrift van een jurist! F. Reckinger: *Wenn die Tote wieder leben*. Aschaffenburg 1995. Dit werk behandelt ook uitvoerig de mogelijkheden van suggestie en de vermeende wonderen in niet-katholieke omgeving.
3. Encycliek *Immortale Dei*: MG 848 (MG = E. Marmy / J. Schäfer / A. Rohrbasser (Heruitgave): *Mensch und Gemeinschaft in christlicher Schau*. Freiburg (CH): Paulusverlag 1945.)
4. Dit leert zelfs nog Vaticanum II in *Lumen gentium* 14: “Daarom kunnen die mensen niet gered worden, die weten dat de katholieke Kerk door God, door middel van Jezus Christus, is gesticht als noodzakelijk en toch weigeren in haar binnen te gaan, of lid van haar te blijven”. In de werkelijke verkondiging wordt van deze waarheid evenwel meestal geen gewag meer gemaakt, maar wordt zelfs het tegendeel beweerd.

Pro Deo

De Vastentijd ligt nog maar net achter ons en daarom is het niet moeilijk om terug te denken aan alle momenten waarin Jezus ons heeft laten zien wat Hij voor ons heeft willen doen en daadwerkelijk voor ons heeft gedaan. Niet alleen in de laatste dagen van Zijn leven op aarde, maar Zijn gehele leven, elk moment, heeft Hij laten zien dat Hij van ons houdt. Denken wij aan de vele genezingen, de leringen, de bekeringen die Hij teweegbracht, de vele wonderen en parabels waarmee Hij ons dichter bij Zijn Vader wilde brengen. Kort voor de aanvang van Zijn Lijden sprak Hij: “Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze kelk Mij voorbijgaan; maar niet zoals Ik wil, maar zoals Gij het wilt”. Dit is: PRO DEO, voor God, voor de Vader.

De vraag is of wij op enige wijze Jezus in Zijn overgave aan de Vader kunnen navolgen?

Het antwoord is klaar en duidelijk JA!

U kent allen het verhaal van de talenten (*Mt. 25, 14-30*). Duidelijk is dat wij allen talenten hebben ontvangen van God, talenten die wij kunnen gebruiken in ons dagelijks leven, in onze eigen situatie, thuis, op het werk of anderszijds. Maar de talenten hebben wij ook ontvangen om ze in dienst te stellen van het Mystiek Lichaam van Christus: Zijn Kerk.

Niemand kan zeggen dat hij of zij geen talenten heeft. Ook leeftijd speelt geen rol, iedereen kan zijn talenten delen in en met de geloofsgemeenschap. Die veel talenten heeft, kan ook veel geven en delen met een ander, die minder talenten heeft. De laatste die deze goed gebruikt, wordt net zoveel geprezen als de eerste. En degene, die één talent heeft, ja ook deze kan woekeren met dit ene talent. De leeftijd kan bepalen hoe wij onze talenten inzetten, soms kan het lichamelijk niet meer - of is iemand gewoonweg niet handig - en lijkt het alsof alle talenten weggekwijsd zijn.

Het ene talent dat bijna altijd overblijft, is tegelijk een heel belangrijk talent en als wij het verhaal van Maria en Martha (*Lc. 10, 38-42*) voor ogen houden, wellicht het belangrijkste talent: dit talent bezitten wij allemaal, het is het talent van het gebed en het “aan Jezus’ voeten zijn, en luisteren naar Zijn woord”. Iedereen, jong en oud, handig en minder handig, rijk of arm, iedereen kan zijn handen vouwen en bidden, bidden voor de werkers in dienst van God ... priester en leek. Dit laat ook het kloosterleven zien: kloosters in de stilte toegewijd aan het gebed en de meer actieve ordes in bijvoorbeeld ziekenzorg en onderwijs.

Het mooie van het werk Pro Deo is dat wij inderdaad werken voor God. Wij hoeven niet eigen eer en roem na te streven, noch hoeft iemand zich belangrijk of belangrijker te voelen, naarmate de inzet die hij of zij toont. Een vergissing zou het zijn om alleen de leuke en prettige werken na te streven, ook hier kunnen wij denken aan Jezus: Pro Deo heeft Hij het kruis op zich genomen, martelingen ondergaan en is Hij de kruisdood gestorven. De meest onaangename werkzaamheden kunnen zo de grootste vruchten voortbrengen, zij vergen van ons de meeste zelfverloochening en overgave.

De werken die wij verrichten moeten met liefde gebeuren, tot meerdere eer en glorie voor God en voor de opbouw van de geloofsgemeenschap.

Denken wij aan de priesters: hoe kunnen wij hen ontlasten met onze werkzaamheden. Stel dat zij alles zelf moeten verrichten, hoeveel tijd zou er overblijven voor de priesterlijke taken? Dit overwegend, kunnen wij alleen maar concluderen dat als wij door onze werkzaamheden de priesters daadwerkelijk ontlasten en ondersteunen, zij meer tijd kunnen besteden aan gebed, aan lering, aan ziekenbezoek, het toedien van de Sacramenten etc.. Dit maken wij als leek mede mogelijk en daarom delen wij ook in de vruchten van de arbeid van de priesters.

Afgezien van het directe resultaat van onze werkzaamheden Pro Deo, hebben zij ook nog een ander en veel groter gevolg. Wij krijgen meer dan dat wij hebben gegeven, wij “verzamelen schatten in de hemel, waar roest noch worm ze verteren”.

Bijzonder in deze Meimaand kunnen wij onze talenten in dienst stellen van God. Maria, die van zichzelf zegt: “Zie de dienstmaagd des Heren” – haar hele leven was en is Pro Deo – is dus ons grote voorbeeld en Zij kan en zal ons helpen dienstbaar te worden, dienstbaar te zijn en dienstbaar te blijven: dienstbaar aan haar en onze Heer.

Zo veel werkzaamheden liggen in het verschiet, als wij denken aan de komende Sacramentsprocessie. Voor deze mooie dag zijn zoveel verschillende talenten nodig, talenten die bij u allen aanwezig zijn. Het zou toch mooi zijn als iedereen zich wil inzetten voor dit feest, wat tegelijk een openbaar getuigenis is van onze liefde voor de goede God.

Denk aan wat Jezus zegt: “het minste wat gij gedaan hebt voor hen, hebt gij aan Mij gedaan”. Ook hier weer is zo overduidelijk dat wij werken Pro Deo.

A. Coolen

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Mei:

Voor de zege van het Onbevlekt Hart van Maria!

Beste Kruisvaarders,

Aan de Franse westkust mondt een grote rivier uit, de Loire, zo bij de huidige steden Nantes en Saint-Nazaire. In het jaar 590 stromen de mensen van de streek samen met hun priesters naar de haven, want ze zien iets heel eigenaardigs. Uit een klein, maar zeewaardig schip ontschepen 13 mannen. Ze hebben meestal scherpe gezichten, bleke huid, lange ruwe kleren met een gordel om de middel samengebonden,

telkens één lange stok in de hand, een leren rugzak, waterpullen om de gordel. Taaie jongens op reis dus. Maar het vreemdste is hun haar. Niet alleen dat het bij een aantal onder hen een vuurrode kleur heeft, maar van achteren wappert het lang over hun schouders, opzij is het compleet weggeschoren en bovenaan eindigt het in een punt naar het voorhoofd toe.

Nee, geen “rockgroep”, maar Iers-Schotse monniken! Hun leider is de abt Columba, ook genoemd Columbanus de Jongere, die de 12 andere meeneemt op missiereis zoals Jezus met Zijn apostelen. Dat is de gewoonte bij de Ierse kloosterlingen: op reis te gaan naar eenzame eilanden (zij ontdekken o.a. IJsland) om er kloosters te stichten of naar overzeese landen om er het geloof te preken. Rond die tijd bekeren ze namelijk Schotland en een deel van Engeland. Vaak bidden de Ieren hun gebeden in het koude water staand, met uitgestrekte armen.

Aan de Loiremonding nu, gaan de Franken die vreemde mannen vragen wat ze komen doen. Columba antwoordt: “We zijn door Jezus gezonden om jullie het geloof te prediken, zodat jullie zielen toch nog de hemel bereiken.” Verontwaardigd antwoorden de Frankische priesters: “Maar wij zijn al allemaal christenen! De Franken zijn het nieuwe uitverkoren van volk van God! God handelt door ons!” Columba: “O ja? We hebben gehoord, dat in het oosten (nu Zuid-Duitsland) en noorden (nu Vlaanderern en Zuid-Nederland) van jullie land bijna niemand het geloof kent of gedoopt is. Ja, de weinige priesters daar weten zelf nauwelijks iets over het geloof en brengen ook offers aan Wodan, Donar en andere Germaanse afgoden. En ook hier (in het huidige Frankrijk) weet ik niet van al te veel helden van het christendom! Jullie leiders veranderen sneller van vrouw dan van hemd! Nog niet gesproken over moord en plundering! Sommige van jullie bisschoppen doen het hun na en nemen ook het zwaard in de hand om hun vijanden uit de weg te ruimen!

We horen ook dat bepaalde van jullie gelovigen zo brutaal zijn, bisschoppen en priesters, waar ze het niet mee eens zijn, uit te jouwen, te mishandelen of zelfs te vergiftigen! Tijd om jullie wakker te schudden vóór jullie allemaal de hel in donderen!”

De Frankische priesters zijn woedend: “Wat wagen die vreemde, wilde monniken wel! Ze hebben niet eens de tonsuur (= haarsnit voor priesters en broeders) van de heilige apostel Petrus (= de kruin kaal, de rest normaal groeiend)! Ze hebben de tonsuur van Simon de Magier!” (Simon de Magier was een tovenaars die had geprobeerd van de apostelen de bisschopswijding voor geld af te kopen).

Columba en zijn 12 mannen laten zich niet storen en trekken verder naar het oosten, door het Frankische Rijk, waar op dat ogenblik Kerk, staat en geloof dus in diep verval verkeren. Hoe

kwaad de slappe priesters ook zijn op deze taaie monniken, velen onder het Frankische volk bewonderen de Ierse apostelen, omdat die op hun manier wel echte volgelingen van Jezus zijn.

In de Vogezen (bosrijk heuvelgebied in Oost-Frankrijk) stichten Columba en zijn 12 mannen 3 kloosters, waarvan het belangrijkste Luxeuil heet. Aangemoedigd door de stoerheid en de geestdrift van de Ieren, treden vele jongemannen in deze kloosters in om samen met hen helemaal voor Jezus te leven en zielen voor de hemel te overen.

Zoals Columba het trouwens zelf deed als jongeman. Van zijn moeder mocht hij toen geen kloosterling worden, maar toen een groep van hen voor de deur van hun huis passeerde, zei hij: "Mama, mijn plaats is bij Jezus en hun!" Zijn moeder legde zich toen in de deuropening en zei: "Over mijn lijk! Je blijft thuis!" Columba nam een aanloop, sprong over zijn moeder en riep haar na: "Wees liever blij! Uw zoon volgt de weg van de redding!"

Zoals hijzelf in het klooster van Bangor bij Belfast heeft geleerd, zo leren alle monniken in Ierse kloosters zeer goed de kerktafen Latijn en Grieks. Ze hebben zoveel eerbied voor de Heilige Schrift of Bijbel, die het Woord Gods is, dat ze de beginletters van de hoofdstukken versieren met prachtige tekeningen en kleuren, die men later "miniaturen" is gaan noemen (bijvoorbeeld in het "Book of Kells") en in alle kloosters van West-Europa is gaan gebruiken.

In de omgeving van hun kloosters zijn de monniken ook nuttig met handarbeid: in de Vogezen, de Ardennen en Vlaanderen ontginnen ze delen van het oerwoud en leggen ze moerassen droog, om er vruchtbare akkers van te maken, zodat meer mensen te eten hebben.

Nog een ander nieuw ding voeren de Ieren in. Tot in hun tijd was het zo, dat als christenen na hun doopsel nog een zware zonde begingen, ze deze openlijk moesten belijden en een hele boetetijd lang de Mis niet meer mochten bijwonen vanaf de offerande, tot de bisschop hun op een volgende Pasen weer toeliet. Voor dagelijkse zonden bestond geen Biecht, maar die moesten worden goedgeemaakt door gebed, vasten en goede werken.

De Ieren nu voeren de geheime Biecht in, waar alleen Jezus en de biechtvader de zonden horen, en dat ook voor dagelijkse zonden. De paus vindt dat ook een goed idee en de hele Kerk gaat die verbetering overnemen. We moeten de Ierse predikers daarvoor tot vandaag dankbaar zijn!

Columba nu, neemt zijn taak om het geloof te verspreiden ernstig. Uit de nieuwe Frankische priesters uit zijn nieuwe kloosters kiest hij er één en stuurt die naar een nog heidense hoek van het rijk. De man heet Audomar (ook genoemd: Omer) en begint met succes aan de bekering van de huidige Vlaamse kust.

Maar ook een ander ding neemt hij ernstig: de verloederde Franken wakker schudden! Op een dag wordt de nu beroemde Columba namelijk uitgenodigd voor een etentje bij de jonge Frankische koning Diederik II. In diens villa in Vitry aangekomen, ontdekt Columba dat de vorst zijn echtgenote heeft buiten gegooid, omdat hij “iets nieuws” wilde. Rond Diederik lopen kleine kinderen, die blijkbaar zijn kinderen zijn, maar van moeders waar hij niet eens mee getrouwd is. Columba is er de man niet voor dit leuk te vinden en zijn mond te houden. De rauwe man Gods waagt het, de spijzen die de koninklijke gastheer hem laat opdienen weg te schuiven: “Van een goddeloze hoef ik niets!” Hij staat op met de hem aangeboden stenen beker in de hand, stapt met vaste schreden op de koning af en voor de ogen van alle genodigden knalt hij die voor de voeten van Diederik aan diggelen: “In de naam van Jezus: ik excommuniceer u! Geen enkele ware christen mag met u nog iets

te maken hebben, tot u zich bekeert en uw ware vrouw terugneemt!”

Langzaam wordt het “heet”: Diederik brengt Columba niet om: “Ik ben niet zo dom je de kroon van martelaar te geven!” Hij laat hem in Besancon gevangen, maar de vurige man Gods ontsnapt. Dan laat Diederik hem terug naar Nantes brengen en op een boot zetten: “Ga terug naar uw groene eiland!” Ook dat laat de vurige Ierse priester niet opgeven, maakt met het schip een ommetje om dan te landen in ... hetzelfde Frankenrijk en naar zijn mannen in de Vogezen terug te keren.

Columba heeft wel genoeg hersens om te weten, dat het intussen “te heet” voor hem wordt in het gebied van Diederik. Daarom vlucht hij met zijn “12 apostelen” de Rijn over, naar het gebied van de Germaanse stam van de Alemannen (nu Zuidwest-Duitsland en Duitstalig Zwitserland). Onmiddellijk beginnen ze de heidenen het ware geloof te preken. Eén van de 12 jonge gezellen van Columba, Caílech (ook genoemd: Gallus) is daarbij zo voortvarend, dat hij de afgodenbeelden die aan de oever van het grote meer Bodensee staan, gewoon in het water gooit. Hij kan zich nog redden naar het woud. Daar sticht hij zelf een klooster, wat later naar hem “Sankt-Gallen” wordt genoemd en één van de beroemdste van de middeleeuwen wordt. Zo begint de bekering van de eerste stam in Duitsland. De rauwe Ieren gaven de Franken de schok die ze nodig hadden.

Rustigere, maar even ijverige Engelse missionarissen als Winfried-Bonifatius (“Eerste Apostel van Duitsland”) en Willibrord (“Apostel van de Friezen of van Nederland”) zullen het

werk voortzetten, en bekeerde Frankische koningen als Karel de Grote zulen het werk afronden, zodat tegen 810 het christendom in heel West-Europa hersteld wordt. Het is het begin van een lange christelijke tijd, waarin velen de roep Gods volgen, huwelijken weer standhouden, scholen, ziekenhuizen en universiteiten ontstaan en meer zielen dan ooit gered worden.

Nu leven we in een tijd, waarin het mischien erger gesteld is dan toen de H. Columba in het Frankrijk landde. Ook nu geven leiders het slechte voorbeeld, worden echtgenoten (of “partners”) gewisseld als het hemd, de moorden gebeuren meestal in het verborgene (kinderen in

de moederschoot en oude en zieke mensen) en zijn er veel minder voorbeeldige priesters en gezinnen.

In 1917 verscheen Onze-Lieve-Vrouw echter in Fatima en voorspelde dat de ellende van vandaag niet zal blijven duren: “Op het einde zal mijn Onbevlekt Hart zegevieren en zal er weer een tijd van vrede komen”.

Of er een Columba-schok komt? Of er weer missionarissen komen als de Engelse Benedictijnen? Of er weer goede leiders komen in Kerk en staat? Bidden en offeren we deze maand, op dat het niet lang meer moge duren tot de nieuwe tijd van vrede in het ware geloof aanbreekt: voor de zege van Maria’s Onbevlekt Hart!

Pater K. Huysegems

De H. Johannes Nepomucenus

feestdag 16 mei (†1383)

Omtrent het jaar 1340 werd in het Boheemse dorp (in Tsjechië) (ne)Pomuk een man geboren, die als offer van zijn priesterlijke plicht de grootste roem heeft verworven, niet alleen in zijn vaderland, maar over de hele wereld. Wij allen kennen en vereren hem onder de naam van Johannes Nepomucenus.

Met echt christelijke liefde opgevoed, was Johannes reeds in zijn vroegste jeugd een toonbeeld van vurige godsvrucht. Het gewoel van de stad vermijdend, zocht hij in de kerk het gezelschap van Jezus. Elke dag nam hij deel aan het H. Misoffer met zoveel

eerbied en aandacht, dat hij een ieders bewondering en hoogachting afdwong.

Ook toen hij als student in Praag de universiteit bezocht, verflauwde zijn godsvrucht niet te midden van de lichtzinnige wereld. Doordat hij studie met gebed verenigde, maakte hij buitengewone vorderingen zowel in deugd als in wetenschap.

Zijn grootste verlangen was eenmaal priester te worden. De roeping tot die heilige staat was hem een aansporing te meer om zijn gebeden en goede werken te verdubbelen, zijn ziel kuis te bewaren en zich meer toe te leggen op de kennis van het heil dan op de wereldse geleerdheid.

Priester gewijd, werd hij al spoedig bekend om zijn buitengewoon goed redenaarstalent. Met zijn machtig woord geselde hij vooral de kwalen van zijn tijd; de overmoed en de zwelgerij (liederlijk leven) van de rijken, de hebzucht en het bedrog van de burgerij. Zijn woorden waren scherp, drongen door merg en been. Iedereen was overtuigd, dat de geest Gods sprak uit zijn mond.

Zijn aanzien steeg, de eerbied voor zijn echt priesterlijke levenswandel, voor zijn helder inzicht en zijn onomkoopbare waarheidsliefde werd zo groot, dat de voornaamste personen bij hem te rade gingen. Zijn woord gold

steeds als een orakel (onomstotelijke waarheid).

Zijn voornaamste arbeidsveld vond Johannes in de biechtstoel. Terwijl hij op de preekstoel donderend en verpletterend sprak, diepe wonden sloeg, de zondaren Gods oordelen verkondigde, was hij daarentegen in de biechtstoel zacht en medelijdend, daar goot hij balsem in de gewonde harten, daar verkondigde hij barmhartigheid aan de berouwhebbende zondaars.

In de stoel van de boetvaardigheid was hij een vriend, een raadgever, een vader voor rijk en arm. Degenen, die vochten met twijfels werden door hem verlicht, de zwakken gesterkt, de bedroefden getroost.

Geen wonder, dat ook de deugdzame keizerin Johanna, die zo ontzettend veel van haar wellustige echtgenoot Wenceslaus te lijden had, troost zocht bij Johannes en zich als biechtkind onder zijn vaderlijke leiding plaatste.

De goddeloze keizer begreep de edele vroomheid niet van zijn gemalin, wanneer deze zo dikwijls tot de heilige Sacramenten naderde om sterkte en opbeuring te zoeken voor haar lijdend hart.

IJverzucht en schandelijke achterdocht (wantrouwen), zoals zij alleen kunnen opkomen in het hart van een goddeloze dwingeland, dreven hem aan, de geheimen van zijn wederhelft te doorvorsen. De keizer wilde weten, wat zijn echtgenote biechtte.

Hij ontbood haar biechtvader en was overmoedig genoeg die heilige naar het geheim van de Biecht te vragen.

Johannes schrok van zoveel onbeschaamdheid en antwoordde door aan

zijn strenge plicht te herinneren. De keizer vleide, beloofde de heerlijkste beloningen, doch Johannes zweeg. De keizer zwol op van toorn, dreigde met de wreedste folteringen, maar Johannes bleef zwijgen als een marmeren beeld.

Toen alle beloften en bedreigingen tevergeefs waren, was de tiran uit op bloedige wraak. Hij liet de martelaar op de gruwelijkste wijze folteren en met brandende fakkels verwonden. Ja, naar men zegt, zou de keizer zelf bij deze marteling het ambt van beul hebben uitgeoefend.

Johannes verdroeg alles met hemels geduld. Geen ander woord kwam over zijn lippen dan de zoete Naam van Jezus.

Bevreesd, dat het volk zijn hemel-tergende misdaad mocht te weten komen, liet de keizer door zijn gerechtsdienaars de martelaar meer dood dan levend, gebonden en gekneveld wegdragen naar de Moldau (rivier, die door de stad Praag stroomt). Vanaf de brug werd het slachtoffer van het biechtgeheim over de borstwering heen in het diepe graf van de rivier geworpen.

Nauwelijks had de heilige de geest gegeven of zie, een hemels licht schitterde boven de plaats, waar de golven als in triomf het kostbaar lichaam vervoerden.

Een menigte nieuwsgierigen, onbekend met hetgeen, dat gebeurd was, stroomde toe bij het zien van het wonderbare licht, maar pas toen de golven hun heilige schat op het zachte oeverzand hadden neergelegd en de gerechtsdienaars de misdaad van de keizer hadden verraden, werd het geheim opgehelderd en maakte zich een diepe verontwaardiging van de menigte

meester. Met heilige eerbied werd het lichaam naar de dichtstbijzijnde kerk gebracht en van daar onder plechtige processie naar de metropolitaankerk (Sint Vitus) gedragen, waar het begraven werd en nog thans onder grote toeloop vereerd wordt.

Wenceslaus bleef voortgaan in zijn wreedheid tot eindelijk de maat vol was en in 1400 de vorsten hem van zijn troon vervallen verklaarden. Hij stierf in onboetvaardigheid.

Wat de H. Johannes Nepomucenus heeft gedaan, zou ieder biechtvader in nood verplicht zijn te doen. Het biechtgeheim moet hem dierbaarder zijn dan zijn leven. Wij hebben in de geschiedenis dan ook geen enkel voorbeeld, dat ooit een priester het

zegel van de Biecht heeft verbroken. Blijkbaar waakt God zelf over de onschendbaarheid; immers men heeft slechte priesters gehad, priesters, die van het geloof afvielen, vijanden werden van de godsdienst, maar nooit heeft iemand van hun iets van de Biecht geopenbaard. De H. Augustinus zegt: “Wat ik door de Biecht weet, dat weet ik minder, dan hetgeen ik niet weet”.

In 1719 en 1725 vond men de tong van de Heilige gaaf (goed gebleven). Ze had een grauwe kleur, die aan de linkerzijde naar de witte overging, terwijl de rechter donkergrauw was. Bij het tweede onderzoek had de kleine insnede van 1719 zich uitgezet. Duidelijk kon men de adertjes en vezeltjes, die veel roder waren dan de overige delen, waarnemen. Het leek wel een tong van iemand, die maar pas overleden was.

Toepassing. Het strengste stilzwijgen, dat de priester over alles, wat hem in de Biecht wordt toevertrouwd, te bewaren heeft, moet ons de belijdenis van onze zonden verlichten. Valt dit ons dan toch nog zwaar, laten wij dan bedenken, dat het een gedeelte van de boete is, die de Heer van ons verlangt.

Gebed. Laat ons, o Heer, vóór Uw plaatsvervanger oprecht onze zonden belijden, opdat de nederige belijdenis ons redden zal. Amen.

Uit: “Levens der Heiligen” van H. Bartels

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, het puntje voor mei is:

*Bij mijn morgen- en avondgebed
de drie Weesgegroetjes bidden met
de aanroeping om de zuiverheid te bewaren!*

Beste Kruisvaarders,

In een pauselijke brief ter gelegenheid van het vijftigjarig jubileum (5 december 1904) van het dogma (geloofspunt) dat de H. Moeder van God zonder zonde is ontvangen, pree's Paus Pius X een vrome oefening aan van de H. Alfonsus van Liguori, die bijzonder aan alle jeugdige personen wordt aanbevolen!

“De H. Alfonsus van Liguori,” aldus het schrijven, “verbreidde onder de gelovigen de vrome gewoonte om iedere dag 's morgens en 's avonds drie Weesgegroeten te bidden met de toevoeging: Door uw

Onbevleete Ontvangenis, o Maria, zuiver mijn lichaam en heilig mijn ziel!

Deze godvruchtige oefening was volgens zijn mening het beste verdedigingswapen van de kuisheid tegen de aanvallen van de hel”.

Dus ook de H. Paus Pius X raad jullie van harte aan dit te doen. En hiermee

vereer je bovendien het Onbevleete Hart van Maria!

Het beste is het morgen- en avondgebed van de door de Kerk goedgekeurde catechismus te bidden, want die zijn rijk van inhoud, dus krachtig! Laat deze gebeden nooit achterwege, en bid ze met eerbied en aandacht tot grotere eer aan God en meer geestelijke kracht voor je ziel!

Als je 's morgens en 's avonds de drie Weesgegroetjes met de aanroeping hebt gebeden, vul dan de kolom Puntje in, want dan ben je die dag voor het Puntje geslaagd! Doe je best!

Pater C. de Beer

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

maart

Aantal Schatkisten:	9
Dagelijkse Toewijding	329
H. Mis	89
H. Communie	87
Geestelijke Communie	255
Offers	555
Tientjes	1.212
Bezoek aan het Allerheiligste	157
Meditatie	89
Goed Voorbeeld	282
Puntje	132

Boven zien we nog juist twee van de drie vertrekkende IJsheiligen, de HH. Pancratius, Servatius en Bonifatius, wier feestdagen gevierd worden op 12, 13 en 14 mei. Aangeraden is de zomerplanten te zetten ná half mei, ná de zogenoemde IJsheiligen, omdat zich dan nog eens late nachtvorst kan voordoen, waardoor de planten kunnen bevriezen.

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

54. De rijke jongeling.

Dat is de wil van God: uw heiliging.
1 Tess. 4,3

de jongeman treurig weg, want hij had veel bezittingen.

Eens kwam een rijke jongeman bij Jezus en vroeg: “Goede Meester, wat voor goeds moet ik doen om het eeuwig leven te verkrijgen?” Jezus antwoordde: “Wilt u het leven binnengaan, onderhoud dan de geboden”. De jongeman vroeg: “Welke?” Jezus antwoordde: “Gij zult niet doden; gij zult geen overspel doen; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; eer uw vader en moeder; en: gij zult uw naaste beminnen gelijk u zelf”. De jongeman zei: “Dat alles heb ik onderhouden; wat ontbreekt me nog?” Nu antwoordde Jezus: “Als u volmaakt wilt zijn, ga dan verkopen wat u bezit, en geef het aan de armen; en u zult een schat in de hemel bezitten; kom dan en volg Mij”. Toen ging

En Jezus sprak tot zijn leerlingen: “Voorwaar, Ik zeg u: het is voor een rijke moeilijk, het rijk der hemelen binnen te gaan. En al wie zijn huis, broers of zusters, vader of moeder, vrouw of kinderen of akkers verlaat om Mijn Naam, hij zal het honderdvoud ontvangen, en het eeuwig leven verwerven”.

Jaarprogramma 2016

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
01-05		Leiden	Eerste H. Communie
05-05		Gerwen	Toredag
14-05	16-05	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
22-05		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
29-05		Gerwen	Sacramentsprocessie
18-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
02-07		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
03-07	14-07	Tot nader bericht	EK-jongeskamp
04-07	09-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
17-07	28-07	Tot nader bericht	EK-meisjeskamp
18-07	23-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
31-07	14-08	Antwerpen-Praag	Fietskamp
27-08	28-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
11-09		Antwerpen	JKI-bijeenkomst (internationaal)
12-09	17-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
17-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
10-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX
01-10		België	Bedevaart Banneux
09-10		Leiden	Parochiefeest
22-10		Leiden	Aanbiddingsdag
12-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
20-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
20-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11		Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde FSSPX)
11-12		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
14-12		Gerwen	Gulden Mis

Pinksterbedevaart Chartres-Parijs

14-16 mei 2016

Deelnemers worden geadviseerd trainingswandelingen te doen en een noveen ter ere van de H. Geest te houden!

Thema: H. Louis-Marie Grignion de Montfort - 1716-2016 - Een vurige ziel voor onze tijd

Onze Overledenen

Hr.	W.A.B.	Oostdam	Alphen a.d. Rijn	04	05	1998
Hr.	J.	van der Beek	Geleen	06	05	1997
Hr.	W.	Vollenbregt	Rijswijk	06	05	2013
Mevr.	A.M.	de Chauvigny de Blot-van Rijn	Den Haag	11	05	1991
Mej.	C.H.A.	Maas	Breda	14	05	1992
Mevr.	J.J.	Kok-Pieters	Maastricht	15	05	2007
Hr.	B.	Kühr	Den Haag	17	05	2008
Hr.	T.J.	Sodenkamp	Groningen	18	05	1997
Hr.	F.I.	Bovenlander	Den Haag	18	05	2001
Mevr.	A.	Oostdam-de Frankrijker	Alphen a.d. Rijn	20	05	2003
Mevr.	J.	Heuts-In 'T Ven	Geleen	29	05	2012
Mej.	E.	Wolfhagen	Rotterdam	31	05	2014

Sacramentsprocessie

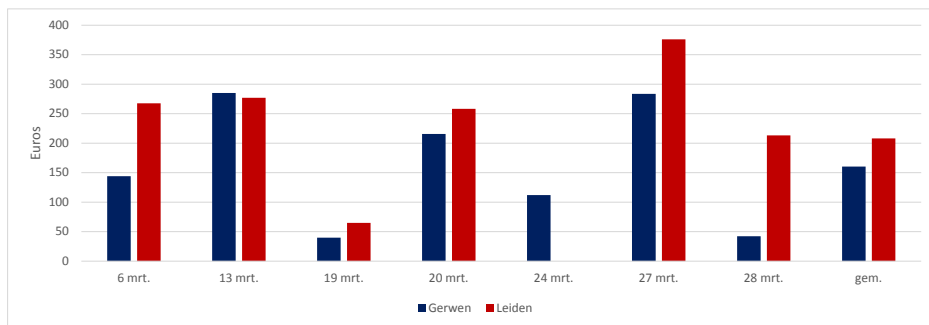
Het welslagen van de Sacramentsprocessie hangt natuurlijk mede af van u als vrijwilligers! Bevestig even of u zich weer zoals vorig jaar kunt inzetten, voor bijvoorbeeld de ceremonie, de omgevingswerkzaamheden (kerkversiering, rustaltaren, opruimen, schoonmaken, enz.), de muziek, de catering, de fotografie, enz.. Schrijf meteen naar c.debeer@stpiusx.nl

Wij vragen alstublieft ook om:

- Strooibloemen voor de processie, en die zo mogelijk zaterdagmiddag 28 mei in de priorij af te geven, of thuis zelf de bloemblaadjes te plukken en op 29 mei mee te brengen (neemt u misschien al 2 weken van te voren contact op met uw bloemenhandelaar voor oude bloemen).
- Bijdrage in de onkosten voor de bloemenversiering van kerk en rustaltaren.

Collecten in maart

Het Vastenoffer 2016 heeft in Nederland € 3.390,25 opgebracht. Van dit bedrag zal 50 % worden besteed aan de afbetaling van onze schuld aan het Zwitsers district en 50 % aan het Steunfonds Gezinnen in Nood. **Hartelijk dank!**

De collecte op Zondag Goede Herder, 10 april j.l., heeft in Nederland € 706,15 opgebracht. Dit bedrag zal als gift aan ons Priesterseminarie Herz Jesu in Zaitzkofen (D) worden overgemaakt. **Nog eens dank!**

Kalender Gerwen

Mei

zo.	1	10.30	Hoogmis	H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd (1 ^e kl.); ged. 5 ^e zondag na Pasen, <i>kinderzege</i>
ma.	2	18.30	Litanie v. Alle Heiligen, Processie en gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. H. Athanasius, biss. en kerkl.
di.	3	18.30	Litanie v. Alle Heiligen, Processie en gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Junivalis, biss. en bel.
wo.	4	7.15	Litanie v. Alle Heiligen, Processie en gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2 ^e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart
do.	5	10.30	Hoogmis	Hemelvaart van de Heer (1 ^e kl.); verplichte feestdag, <i>Torendag</i>
vr.	6	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.) (<i>begin Pinksternoveen</i>)
za.	7	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Stanislaus, biss. en mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	8	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2 ^e kl.)
ma.	9	18.30	H. Mis	H. Gregorius van Nazianze, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
di.	10	17.30	Lof	(<i>Meimaand</i>)
		18.30	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.
wo.	11	7.15	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen (2 ^e kl.)
do.	12	17.30	Lof	(<i>Meimaand</i>)
		18.30	H. Mis	H. Wiro, biss. en bel. (3 ^e kl; bisdom 's Hertogenbosch.); ged. HH. Nereus, Achilles, Domitilla, maagd, en Pancratius, mart.
vr.	13	7.15	H. Mis	H. Servatius, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl.

za.	14	8.30	H. Mis	Vigilie van Pinksteren (1 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	15	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pinksteren (1^e kl.), <i>voor de Hoogmis Veni Creator</i>
ma.	16	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1^e kl.)
di.	17	17.30	Lof	(<i>Meimaand</i>)
		18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
wo.	18	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
do.	19	17.30	Lof	(<i>Meimaand</i>)
		18.30	H. Mis	in de Pinksterweek (1 ^e kl.)
vr.	20	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
za.	21	8.30	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	22	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1^e kl.)
ma.	23	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	24	17.30	Lof	(<i>Meimaand</i>)
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	25	7.15	H. Mis	H. Gregorius VII, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Urbanus I, paus en mart.
do.	26	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Feest van het Allerheiligst Sacrament (1^e kl.)
vr.	27	7.15	H. Mis	H. Beda de Eerbiedwaardige, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Johannes I, paus en mart.
za.	28	7.15	H. Mis	H. Augustinus van Kantelberg, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	29	7.00	H. Mis	<i>vroege Mis i.v.m. voorbereidingen</i>
		10.30	Hoogmis	Plechtige viering van Sacramentsdag (2^e zondag na Pinksteren)
		12.00	Sacramentsprocessie	<i>nadien tuinfeest</i>
ma.	30	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Felix I, paus en mart.
di.	31	17.30	Lof	(<i>Meimaand</i>)
		18.30	H. Mis	Feest van de H. Maagd Maria, Koningin (2 ^e kl.); ged. H. Petronilla, maagd

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 7, 14 en 21 mei

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in mei

Geloofsverdieping voor volwassenen: geen bijeenkomst in mei

Torendag: Hemelvaart, donderdag 5 mei

Sacramentsprocessie: zondag 29 mei

Kalender Leiden

Mei

zo.	1	10.30	Hoogmis	H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd (1 ^e kl.); ged. 5 ^e zondag na Pasen, <i>Eerste H. Communie, kinderzegen</i>
do.	5	10.30	Hoogmis	Hemelvaart van de Heer (1 ^e kl.); verplichte feestdag
vr.	6	-----	geen act.	Eerste vrijdag v.d. maand, ter ere v.h. H. Hart van Jezus (<i>begin Pinksternoveen</i>)
za.	7	-----	geen act.	Eerste zaterdag v.d. maand, ter ere v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.); ged. H. Stanislaus, biss. en mart.
<i>De devotie van de eerste vrijdag en zaterdag van de maand mag deze keer, met toestemming van de priesters, verplaatst worden naar zondag 8 mei</i>				
zo.	8	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2 ^e kl.)
vr.	13	-----	geen act.	H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
za.	14	-----	geen act.	Vigilie van Pinksteren (1 ^e kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pinksteren (1 ^e kl.), <i>voor de Hoogmis Veni Creator</i>
ma.	16	10.30	Hoogmis	Tweede pinksterdag (1 ^e kl.)
vr.	20	18.00	H. Mis	(Meimaand)
		19.00	Lof	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	Quatertemperdag (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	22	10.30	Hoogmis	Drievuldigheidszondag (1 ^e kl.)
vr.	27	-----	geen act.	H. Beda de Eerbiedwaardige, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Johannes I, paus en mart.
za.	28	-----	geen act.	H. Augustinus van Kantelberg, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	29	-----	geen act.	2e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); plechtige viering van Sacramentsdag in Gerwen

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 21 mei

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eerste H. Communie: zondag 1 mei

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in mei

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst op zondag 22 mei

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 39 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 41

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di., wo, za. 8.15 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

DOSSIER

- 4 Interview met Mgr. Bernard Fellay

KATHOLIEKE CATECHISMUS (OVER DE KERKELIJKE CRISIS)

- 17 Het Geloof

INGEZONDEN BRIEF

- 22 Pro Deo

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 25 Uitleg van de intentie
30 De H. Johannes Nepomucenus
33 Puntje
34 Schatkisten
35 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 36 Jaarprogramma
37 Onze overledenen
37 Sacramentsprocessie
38 Collecten in maart
39 Kalender Gerwen
41 Kalender Leiden
42 Onze adressen in Nederland
43 District Benelux
43 Colofon